

WILBUR SMITH

KRÁL KRÁLŮ

& IMOGEN ROBERTSON

Courtney's Wars © Orion Mintaka, 2019
Originally published in the English language
as KING OF KINGS by Zaffre,
an imprint of Bonnier Books UK, London
Translation © Dalibor Míček, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu KING OF KINGS
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-253-9

*Tuto knihu věnuji dívce, kterou miluji,
své Nosojon.*

*Udržuješ oheň mé mysli a mého srdce,
s tebou vedle sebe se ničeho nebojím.*

Část I

Leden 1887

Amber Benbrooková vystoupila z chladivého příšeří klubu Gheziera do záře paprsků káhirského slunce a musela přimhouřit oslněné oči. Zakopla na nízkých schodech, které vedly ke šterkové příjezdové cestě, a instinktivně se zachytila paže svého snoubence majora Penroda Ballantyne, aby neupadla. Major ji podržel a něžně se jí zadíval do krásných očí. Usmála se na něj.

„Myslím, že jsem si stále ještě nezvykla na ty nové boty, Penny. Prodavačka mě ujistila, že jsou podle poslední módy, a byly pekelně drahé, ale zdá se, že nebyly vyrobeny k tomu, aby se v nich někdo procházel.“ Povzdechla si, vystrčila chodidlo zpod záhybů pruhané sukně a zkroutila kotník, aby si prohlédla elegantní semišové vysoké boty s drobným nízkým podpatkem a složitým upevňovacím systémem z háčků, oček a mašlí. „V harému jsem většinou chodila bosky.“

Penrod zaťal zuby. Za nimi ve stínu portika stáli kapitán Burnett a poručík Butcher z královského gardového pěšího pluku Coldstream Guards a určitě Ambeřin malý proslov slyšeli. Její poznámka o pobytu v harému se v klubu rozšíří ještě před večeří.

Penrod Amber obdivoval, miloval ji, ale bude nucen znovu jí vysvětlit, že snoubenka vyššího důstojníka by o jistých věcech neměla na veřejnosti mluvit. A mezi zapovězená témata rozhodně patří doba strávená v harému Osmana Atalana, jednoho z nejhorších nepřátel britského impéria.

Během dvou týdnů, které od zasnoubení uplynuly, Penrod zjistil, že spojení s tak slavnou mladou dámou přináší kromě radosti a potěšení také jisté nevýhody. Amber v mnoha ohledech

ztělesňovala vzácný drahokam. Byla neobyčejně krásná. Stará chůva, která o ni v Súdánu pečovala, ji nazývala al-Zahra, Květina, a to jméno ji dokonale vystihovalo. V šestnácti letech měla mladicky štíhlou, ale již žensky vyvinutou postavu, a přestože strávila většinu života v Africe, uchovala si její pleť smetanově svěží odstín. Blond vlasy a modré oči pak připomínaly andílky na vánočních pohlednicích. Vyzařoval z ní nevinný šarm, byla chytrá, ale ne tvrdohlavá, přátelská, ale ne vtíravá. Pro muže jako Penrod ideální partnerka. Major byl ambiciózní důstojník několikrát vyznamenaný za odvahu, ale bohužel se často dostával do konfliktu s nadřízenými a ne vždy dokázal udržet na uzdě vznětlivou povahu. Tak okouzlující a krásná manželka se mohla stát perfektní politickou výhodou, usnadnit mu povyšování a uhladit výstup do nejvyšších pater armádního velení.

Nebyla to však jen краса, která Amber proslavila, měla fascinující osud. Patřila k hrstce šťastných, kteří přežili obléhání Chartúmu, hroznou skvrnu na britské imperiální pýše. Generál Gordon, hrdina britských kampaní v Číně, dlouhých deset měsíců bránil město před vzbouřeneckými súdánskými bojovníky a jejich duchovním vůdcem, kterého jeho následovníci oslavovali jako vtělení proroka Mohameda, ale vyděšení reportéři britských novin mu přisoudili přezdívku „Šílený Mahdí“. A zatímco členové parlamentu ve Westminsteru a hlavní dopisovatelé londýnského tisku volali po Gordonově záchraně, vládní ministři váhali a Chartúm byl ponechán hladovění a strádání. Penrod byl jediný zpravodajský důstojník, jemuž se podařilo proniknout nepřátelskými liniemi, a přinesl Gordonovi a britskému konzulovi Davidu Benbrookovi zprávy a rozkazy vlády. A tehdy se Penrod setkal s krásnými Benbrookovými dcerami. Nejstarší se jmenovala Rebecca a vystupovala jako hostitelka u otcovy tabule, mladší dvojčata Amber a Saffron po většinu dne rozmělněly říční traviny a rákosí na jen stěží požitelnou stravu. Penrod bojoval na městských hradbách, kde pomáhal odrážet opakované útoky Mahdího válečníků, a pak vedl vládní jednotky zrádnou pouští ve snaze prolomit obklíčení. Záchrana

však přišla příliš pozdě. Než se britské síly probily k Chartúmu, dervišové podnikli poslední mohutný nápor přes řeku. Mlhou nesnesitelného hladu a horečky Amber Benbrooková viděla na vlastní oči Gordonovu smrt a pak jen bezmocně sledovala, jak vzbouřenci na ulici usekli jejímu otci hlavu, když se pokoušel odvést rodinu do bezpečí.

Saffron, Ambeřino dvojče, unikla záhubě společně s obchodníkem, který také uvázl v obleženém městě – jmenoval se Ryder Courtney a zanedlouho poté se se Saffron oženil –, avšak Amber ani starší Rebecca takové štěstí neměly. Byly zajaty jako válečná kořist a nejprve je držel samotný Mahdí a později jeho nejmocnější vojevůdce Osman Atalan. Penrod odmítl sestry opustit a pronikl do Osmanova ležení, byl však prozrazen a mnoho měsíců prožil v otroctví, kde byl vystaven nelidskému mučení.

Rebecca se z vlastní vůle rozhodla, že se stane Osmanovou oblíbenou konkubínou. Přesvědčila ho, že Amber je pro jeho lůžko příliš mladá, a sama mu byla zcela po vůli. Nějakou dobu se zdálo, že na ně všichni zapomněli, ale Saffron, Ryder Courtney a Penrodovi přátelé mezi Araby zorganizovali odvážnou záchrannou výpravu přes řeku právě ve chvíli, kdy Ambeřina dospívající krása začala přitahovat Osmanovu pozornost. Rebecca však odmítla odejít, nosila pod srdcem Osmanovo dítě. Určitě to bude syn, a tak se rozhodla, že ho raději vychová pod ochranou muslimského otce, než by jej vystavila pohrdání a posměškům vlastních lidí, jimž by byl jako míšenec bezpochyby vystaven.

V týdnech po své záchraně Amber sepisovala vše, co si zapamatovala o tom, co se stalo, a objevila v sobě vypravěčské nadání. Výsledkem byla kniha *Otroci Mahdího*, která se stala mezinárodní senzací. Četli ji úplně všichni od britského ministerského předsedy k tomu nejhůře placenému a nejméně schopnému úředníkovi britské správy v Káhiře. Amber odjela na slavnostní uvedení knihy na trh do Anglie, ale nedokázala dlouho žít mimo Afriku. Vrátila se do Káhiry a k Penrodovi a šestnácté narozeniny oslavila se svým dvojčetem v Shephear-

dově hotelu. Zasnoubení s Penrodem působilo jako dokonalý konec pohádky.

Káhirska společnost zprvu Amber nadšeně přivítala, ale Penrod si stále silněji uvědomoval, že se jeho snoubenka nechová, jak by se na mladou Angličanku slušelo, a její vystupování se brzy stalo terčem nelichotivých poznámek. Při zmínkách o Chartúmu se ani nezachvěla, natož aby omdlévala, s radostným potěšením popisovala lovy krokodýlů nebo antilop, a místo aby se vyhýbala hovorům o strašlivém osudu starší sestry, otevřeně přiznávala, jak moc lituje, že neví nic o svém synovci, a vyjadřovala naději, že je Rebecca v harému se svými přítelkyněmi šťastná. Dodávala, že Rebečino dítě bude pravděpodobně krásnější než většina ostatních, neboť zdědí krásu po matce i otci, vždyť Osman Atalan byl velmi pohledný muž. Její poznámky hluboce urážely každou bílou matku v Káhiře. Šeptané komentáře o jejím chování Penroda zneklidňovaly a uváděly do rozpaků. Pokud se Amber nenaučí respektovat nepsaná pravidla klubu a armády, zřejmě nebude představovat takovou výhodu pro jeho kariéru, jak očekával. Pak se zamyslel nad jejím nešťastným spojením s Ryderem Courtneyem. Penrod byl mladší syn baroneta a kromě armádního platu měl značné příjmy z rodinného svěřeneckého fondu. Vzdělání absolvoval v Harrow, a když před vstupem do armády cestoval po Evropě, objevil v sobě nadání pro cizí jazyky. Byl to důstojník a gentleman zrozený pro velení, věrný královně a impériu. Courtney byl obchodník, vypracoval se od píky, každou penci, kterou vlastnil, si musel tvrdě vybojovat a otevřeně pohrdal vším, co souviselo s vojenstvím. Je však třeba přiznat, že proti dervišům bojoval s velkou osobní odvahou a při jejich útěku ze zajetí u Osmana Atalana hrál klíčovou roli. Ovšem Penrod by byl raději, kdyby si sestra jeho snoubenky vzala třeba hajného.

Zatímco Amber zkoumala svou obuv, Penrod pozvedl zrak a všiml si lady Agaty Woodfordeové, která je s lehkým úsměvem na rtech pozorovala z balkonu. Pociťl cuknutí ve slabinách. Žena zachytila jeho pohled a opovržlivě se ušklíbla.

Penrod si okamžitě vzpomněl na její nahé tělo, které nedávno leželo zabalené do zmuchlaného jemného bavlněného prostěradla v jeho ložnici v Shephardově hotelu. Hned ten obrázek zapudil z mysli. Prozatím zůstane věrný své poněkud obtížné nastávající nevěště.

„Ballantyne! Pozor na kapsy!“

Varování pocházelo od jednoho z mladých důstojníků, kteří se pořád smáli té poznámce o harému. Penrod se prudce otočil a hleděl do tváře asi desetiletého snědého hochy, jemuž se již podařilo strčit ruku do kapsy Penrodova pláště. Hrál po něm, ale chlapec pohotově o několik kroků uskočil, krátce otevřel zařatou pěst a ukázal Penrodovi kapesní hodinky s víčkem a pláštěm z osmnáctikarátového zlata, pak se otočil na podpatku a dal se na útěk. Vozkové a sluhové, kteří se tlačili před klubem, se za ním rozběhli, ale malý zloděj se sklonil, zakroutil se a hbitě jako úhoř jim proklouzl mezi prsty. Penrod se ohlédl po Amber.

„Se mnou si nedělej starosti, Penny,“ uklidnila ho a vyprosila paži z jeho sevření. „Zkus dostat nazpět ty hodinky.“

Mrkl na ni a sprintem vyrazil za malým kapsářem.

Amber se za ním dívala a cítila, jak rudne v obličeji. Je tak krásný! Jak za ním hleděla, vyschlo jí v ústech a srdce se jí rozbušilo rozkošnickým, ale současně poněkud děsivým rytmem. Díky sestřině Isti opustila harém nedotčená, ale za svého pobytu tam slyšela dost, aby si uměla představit, co může čekat o svatební noci. Pomyšlení na onu noc, na to, co bude se svým milovaným Penrodem dělat, v ní vzbuzovalo strach i zoufalou touhu, aby se svatba konala co nejdříve.

„Slečno Benbrooková?“ Kapitán Burnett opustil stín verandy před klubem a přistoupil k ní. „Mohl bych vám nějak pomoci? Nechcete kočár, aby vás zavezl zpátky do hotelu?“

Zamrkala na něj. „K čemu bych k tomuhle potřebovala vaši pomoc? Mluvíím arabsky mnohem líp než vy.“ Ze stínů vstupní haly za svými zády zaslechla bujarý ženský smích. Ohlédl se a spatřila docela hezkou blondýnu, která k nim mířila po kostkované podlaze haly s uvolněnou zvířecí ele-

gancí kočkovité šelmy. Amber se zdálo, že ji zná, věděla však, že si nikdy nebyly představeny.

„Že vás ale usadila, Burnette!“ poznamenala a podala Amber ruku. „Má drahá, jsem lady Agatha Woodfordeová a mám obrovskou radost, že vás poznávám. Víte, jsem dávná přítelkyně majora Ballantyne. Dovolte, abych vás pohostila čajem, zatímco on pronásleduje zločince.“

Amber toužebně pomyslela na svůj několikapokojový apartmán v Shephardově hotelu. Nutně se potřebovala přezout, nové boty ji strašně tlačily.

„Chtěla bych slyšet všechno o vašem milostném vztahu, má drahá,“ pokračovala lady Agatha bez přerušení, „a sama vám vylíčím všechny dramatické detaily majorovy předchozí vojenské služby.“

Amber si vzpomněla, kdy tu ženu poprvé viděla. Jednou mýjela skupinu mužů a žen, kteří se procházeli v klubovní zahradě, a cítila na sobě jejich pohledy. Sotva se vzdálila, ozval se výbuch smíchu. Cítila se nepříjemně, jako odhalená. Několikrát se ohlédla a pokaždé viděla uprostřed skupiny lady Agatu, která ji upřeně pozorovala. Nyní však působila poměrně přátelsky.

„Tak pojdte se mnou! Je to od Penroda dost necitlivé, že vás tu tak opustil kvůli kapesním hodinkám.“

„Ty hodinky jsem mu dala já,“ řekla Amber prostě. „Mají zlatý plášť s rytinou.“

Lady Agatha se znovu rozesmála a ukázala rovné bílé zuby. „Tím se všechno vysvětluje. Když to je dárek *od vás*, tak se za tím zlodějíčkem samozřejmě musel rozběhnout.“ Usmála se a dotkla se Ambeřina rukávu.

Bylo to příliš lákavé. Hovorů o Penrodovi se Amber nemohla nabažít, a dokonce i Saffron, vždy shovívavá sestra, začala obracet oči v sloup, když Amber začala mluvit o svém snoubenci a o přípravách na svatbu. Přimhouřenýma očima se zadívala na Agatu a hlavou jí blesklo podezření. Je krásná, usoudila, ale už dost stará. Musí jí být nejmíň pětadvacet. Uklidněná podala lady Agatě ruku a nechala se odvést.

Malý zlodějček měl náskok, ale Penrodovi se zdálo, že nedává do útěku tolik síly, kolik by mohl. Téměř jej to urazilo. Přeběhli most do centra města a kličkovali mezi prodáváči vody v blankytně modrých *galábíjích* a s plnými měchy přes rameno, mezi drožkami převážejícími Evropany do klubů, kanceláří nebo domovů. Chlapec se uprostřed cesty zastavil a ohlédl. Když viděl, že ho Penrod stále ze všech sil pronásleduje, zasmál se a zase se rozběhl. Nechali most za sebou a Penrod čekal, že hoch odbočí do bludiště krouticích se úzkých uliček, které tvoří arabskou čtvrt, ale kluk pokračoval po otevřeném hlavním bulváru kolem majestátního průčelí opery a dál k Esbekíjským zahradám. Prodíral se mezi Habešany a Turky, mezi evropskými turisty nejistě udržujícími vratkou rovnováhu na oslích hřbetech, mezi Albánci opásanými barevnými šerpami a mezi hrdými a povznesenými beduíny.

„Na co si to hraješ, chlapče?“ divil se Penrod nahlas a ještě přidal do kroku. Na hochovu hlavu se snášely desítky kleteb v desítkách jazyků, ale on jich nedbal. S rozběhem ladně jako překážkářský šampion přeskočil nízký živý plot z keřů, které zahradníkovy nůžky vytvarovaly do figurálních tvarů, přesprintoval trávník, pak se tryskem vrátil na ulici, proběhl pod nosem potupeného velblouda a zamířil do úzkých stínů budov na protější straně. Penrod nasával do plic horký vzduch vonící kořením a za límcem cítil čůrek potu. Radost ze štvance mu rozpálila krev a zlehčila krok.

Chlapec se ohlédl přes rameno. Po drobném obličejí přeběhl znepokojený údiv, protože viděl, že pronásledovatel jeho náskok zkracuje. Sklonil hlavu a zvedal kolena výše, zrychlil krok a pak náhle zabočil doprava na hedvábný trh. Penrod v duchu zaklel a donutil se zrychlit. Věděl, že labyrint propletených uliček mezi stánky poskytne zloději dokonalý úkryt. Nesmí ho ani na moment ztratit z očí; ty hodinky pro něj měly neobyčejnou hodnotu. Ulice se zúžila, a vtom se před prchajícím chlapcem objevili dva muži, kteří nesli na tyči mezi sebou proutěný koš plný krocanů a právě v té

chvíli se rozhodli přejít z jedné strany ulice na druhou. Hoch se sklonil a na podpatcích kožených sandálů se sklouzl pod rozhoupaným košem s drůbeží. Oba muži složili náklad na zem a pobaveně hleděli za uprchlíkem. Penrod s varovným výkřikem přeskočil koš, při dopadu se opřel rukou o zaprášenou dlažbu, vyskočil a hnál se za zlodějem.

Běželi kolem výloh s vystaveným hedvábím nejrůznějších barev s převládající zlatou a purpurovou. Prodavači rychle schraňovali zboží, aby se pádícímu páru nepřipletlo do cesty. Penrod postupně zkracoval náskok. Chlapec ostře zabočil doprava do úzkého dvora a po hlubokém stínu hlavního tržiště zasáhla Penroda do očí náhlá záplava světla. Hoch se v běhu chytil hrazení fontány uprostřed dvora a setrvačností se prudce stočil doleva. Finta s náhlou změnou směru málem zafungovala, ale Penrod se nechal vést reflexy nacvičenými na pólovém hřišti a dovedenými k dokonalosti na bitevních polích. Levou nohou se odrazil od základny vodotrysku, vrhl se do strany a pádlil za uprchlíkem. Chlapec očividně znervózněl, až příliš často se teď ohlížel po pronásledovateli. Staří Arabové v zelených a bílých turbanech zvedali jemné porcelánové šálčky s kávou, zakrývali je rukama a začali uzavírat sázky na výsledek štvance. Hoch se znovu ohlédl, zakopl a zřítíl se na klempířův stánek. Vystavené zboží se s řinkotem rozsypalo po zemi, ale než postižený řemeslník stihl popadnout prchajícího uličníka za vlající roztrhané hadry, chlapec se zvedl a znovu se rozběhl. Penrod se držel u zdi na pravé straně. Přešel hromadu naskládaných bedenček s čajem, aby se vyhnul rozházenému kovovému zboží, a vrhl se za chlapcem jako sokol za kořistí. Zloděj se zase ohlédl a tentokrát se zdálo, že jej štěstí definitivně opustilo. Ocítl se ve slepé uličce, v mezeře mezi domy plné odpadků a dřavých soudků. Vtom mu oči zazářily novou nadějí a skočil doleva do pootevřených dřevěných dveří pod pískovcovým obloukem. Penrod k nim dorazil právě včas, aby zahlédl chlapce, jenž vyběhl po kamenném schodišti ze dvora ke dveřím z cedrového dřeva pobitého hřeby, které vedly do nitra

budovy. Vrhel se za ním do hluboké temnoty starého domu a nechal se vést zvukem prchajících nohou. Na podestu vyšla jakási žena a s výkřikem si dlaněmi zakryla odhalený obličej, ale to už kolem ní Penrod proběhl a řítil se nahoru. Kamenné schody byly stále hrubší a drsnější. Škvírami v pootevřených dveřích pozorovaly běžící dvojici zvědavé dětské a kočičí oči. Penrod se nečekaně ocitl v otevřeném prostoru ozářeném žhavým odpoledním sluncem. Zastavil se na ploché střeše poseté nádobami na odpadky a s nataženými prádelními šňůrami. Mezerou mezi povlávajícími bavlněnými prostěradly zahlédl chlapce a znovu se za ním rozběhl po drsném a hrbolatém povrchu střechy. Hoch se před ním náhle zastavil a mával pažemi jako větrný mlýn. Stál na okraji střechy a bojácně nahlížel přes nízký parapet do smrtonosné hlubiny úzké uličky pod sebou. Už neměl kam utéct. Od sousední střechy ho dělila propast široká dva a půl metru. Penrod pocítil záchvěv uspokojení, ale vtom chlapec o krok ustoupil a přikrčil se.

„Nedělej to, hochu!“ křikl na zlodějíčka, ale to už se kluk odrazil a s mávajícimi končetinami se vznesl do vzduchu.

Penrod zabrzdil smykem u okraje střechy a obrnil se proti děsivému pohledu na drobné tělíčko roztříštěné dole na dlažbě. Ale ne, klukovi se málem podařilo dostat se přes propast a teď visel na jedné ruce, zaklesnuté o mírný převis protější střechy. Pod ním však nebyl žádný balkon ani markýza, které by ztlumily dopad, jeho komíhající se nohy nenacházely žádnou oporu. Zezdola se ozýval mužský křik a uličku náhle zaplnily lidské tváře obrácené vzhůru. Nikdo se už nesmál, všichni zírali jako očarování, zděšení představou bezprostředně hrozící smrti. Penroda se na okamžik zmocnilo pokušení ponechat zloděje krutému osudu – nechá ho spadnout a dole vezme mrtvole ukradené hodinky. To děcko zjevně nemá sílu vytáhnout se na střechu, po pár vteřinách se pustí a spadne. Omítka se mu pod křečovitě zařatými prsty drotila a tělíčko s přidušeným výkřikem o pár centimetrů kleslo. Penrod pomyslel na Amber. Jak by před ni mohl předstoupit

a říct jí, že nehnul prstem, aby toho kluka zachránil? Mohl by samozřejmě lhát, ale už tak před ní skrýval hodně temných tajemství. Povzdechl si, otočil se a ustoupil deset nebo dvánáct kroků od okraje střechy. Pak sklonil ramena a rozběhl se. V plné rychlosti vyskočil na parapet a vši silou se odrazil. Zezdola zaslechl výkřik a jakousi nesrozumitelnou modlitbu, ale to už dopadl tvrdě, ale čistě na protější střechu. Chlapec znovu vykřikl. Penrodův dopad jím otrásl, prsty zkroucené křečí se již neudržely a hoch začal padat. V posledním okamžiku mu zápěstí sevřela silná mužská ruka a vytáhla ho na střechu. I teď se chlapec opět pokusil o útěk, ale Penrod jej držel pevně a zvedl ho za úzká ramínka.

Hoch se po přestálé hrůze rychle zotavil. Zatímco ho Penrod držel ve vzduchu, polapený zlodějíček jej zahrnul proudem arabských nadávek a stížností. Mluvit uměl stejně dobře jako utíkat, ale nevyplýtl jedině slůvko, aby Penrodovi poděkoval za záchranu, místo toho vzýval Alláha, aby dosvědčil krutost *ferengiů*, a poté prosil každého džina, momentálně přebývajícího v Káhiře, aby ho politoval a přispěchal mu na pomoc a bránil ho před obludným obviněním z krádeže, které je nestydatou urážkou nejen jeho cti, ale i cti jeho předků a samotného města. Penrod chvíli s pobaveným úsměvem poslouchal naříkavou tirádu, ale potom chlapce uprostřed věty přerušil, pevně ho přidržel, aby zase neutekl, a volnou rukou mu oprášil kalhoty a prohrábl vlasy. Když se pak zdálo, že chlapci nikdy nedojde dech, oslovil ho rovněž arabsky: „Vyprázdni kapsy, ctihodný synu Káhiry, nebo přísahám při Prorokovi, budiž mu dopřán věčný mír, že tě strčím zpátky tam, odkud jsem tě vytáhl, a nechám tě viset na štítu střechy.“

Hoch rázem zmlkl. Podíval se Penrodovi do očí, a ať v nich spatřil cokoliv, přesvědčilo ho to, že by se měl přestat hádat a raději poslechnout. Zabořil ruku do rozedrané róby, vytáhl hodinky a na otevřené dlani je nabídl svému zachránci.

Penrod si je vzal a schoval do kapsy, chlapce však nepustil. „A teď ten zbytek.“

Vyvolal tím další kvílivé protesty, ale zvedl kluka na špičky, takže se mu róba utáhla kolem krku, a vlekl jej k okraji střechy. Hoch zanařikal, ponořil ruce do záhybů chatrného šatstva, vylovil hrst stříbrňáků a hodil ji Penrodovi k nohám. Pak se rozplakal.

Slzy žen ani dětí na Penroda příliš nepůsobily, ale chlapcův pláč ho překvapil. Čekal, že takový zlodějíček bude u sebe mít sbírku drobností, peněženky a šperky, ne hrst čerstvě vyražených anglických šilinků. Zamračil se na mince, které se leskly v prachu v mihotavých stínech sušícího se prádla pověšeného na šňůrách nad jeho hlavou.

Kluk viděl, že slzami ničeho nedosáhne. Popotáhl a znovu otevřel stavidla své výřečnosti. Tentokrát mluvil o vlastní chudobě, o nemocné matce, o tom, že o ni musí pečovat. Na živobytí si vydělává tím, že provází po Káhiře vznešené cizince, jako je ctihodný efendi. Měl si samozřejmě všimnout, že Penrod není obyčejný turista, ale on, Adnan, syn Mohamedův, zná všechna tajná místa ve městě, kde se bohatý pán může pobavit. Hazard, ženy, pití, vůně opia, scény nasycené potěšením jako ze stránek *Tisíce a jedné noci*.

Penrod jím tak dlouho třásl, až chlapec znovu utichl. Přemýšlel o tom, jak mu zlodějíček ukázal hodinky bezprostředně poté, co je ukradl, o tom, jak zprvu utíkal pomaleji a po širokých bulvárech, kde ho Penrod mohl snáze sledovat, přemýšlel o výrazu jeho tváře na počátku štvance, když se ohlédl, aby se ujistil, že je mu pronásledovatel stále v patách.

Otočil se a oběma rukama zvedl hocha tak, aby se jejich obličeje ocitly těsně u sebe. „Kdo ti zaplatil, abys mě okradl, Adnane?“

Dámská terasa klubu Gheziera ztělesňovala triumf elegantního stavitelství, snoubila v sobě to nejlepší z evropské a egyptské architektury a výsledkem byla chladivá a klidná rajská zahrada uprostřed odpoledního žáru. Mezi stolky se pohybovali sloužící v zářivě bílých kaftanech, prošívaných u krku a manžet

zlatou nití, a s šarlatovými fezy na hlavách a servírovali podnosy s hořkou černou kávou, stříbrnými čajovými konvicemi a hromádkami cukrářských výrobků, které by budily závist v nejlepších pařížských hotelích. Důstojníkům a civilním hostům přinášeli míchané nápoje v orosených sklenkách chřestících ledem, dámám pak limonádu, která chutnala sladce i kysele a byla stejně osvěžující jako koupel v pramenité vodě.

Lady Agatha zavedla Amber k dvojici nízkých pohovek v rohu zastíněném listy vzrostlých palm. Na vzdáleném konci místnosti hrálo smyčcové kvarteto uklidňující a jemnou hudbu a Amber přes šum obecné konverzace slyšela lahodné zurčení ústřední fontány, kde kamenná bohyně nalévala nekonečným proudem nilskou vodu do mělkého bazénu lemovaného mozaikou z lesklého tyrkysu.

Zatímco lady Agatha objednávala občerstvení, Amber si přidržovala kabelku na koleně a pozorovala ji. O šatech věděla snad jen to, zda se jí líbí, nebo ne, a i když se v harému naučila složitě si upravovat vlasy, nebyly to účesy, které by Káhira schvalovala. Věděla však tolik, aby poznala, že je lady Agatha oblečena přímo nádherně. Těsný střih saténového saka naznačoval složitost i skromnost a současně zdůrazňoval křivky a vybouleniny těla. Bohatá a dlouhá sukně měla zářivě bílou barvu a šarlatový saténový pruh a krajkové lemování jí dodávaly originální nádech. Nejpozoruhodnější na jejím oděvu však bylo to, že mu lady Agatha zdánlivě nevěnovala nejmenší pozornost. Amber se nedokázala ovládnout, neustále sebou šila a vrtěla se. Korzet ji tlačil, krajka kolem krku svědila. Pořád se pokoušela tu něco uvolnit, jinde přitáhnout, ale ať udělala cokoliv, nikdy se necítila pohodlně.

Saffron, její dvojče, jí v tom vůbec nepomáhala, nebo jen málo. Nosila kšandy a dlouhé košile, které si půjčovala od manžela, když v divočině východní Afriky stopovali zvěř, a při formálních příležitostech vylovila z truhlice nějaké složitě večerní šaty, které si sama navrhla. Její róby vyvolávaly u přítomných žen závistivé a užaslé vzdechy, ale Saffron se v nich cítila stejně volně jako v cestovním oděvu. Její styl však Amber vůbec neslu-

šel. Jednou si jedny sestřiny šaty zkusila, ale když se vynořila z hotelové šatny, Saffron se bouřlivě rozesmála, až se rozškytala. A tak se Amber musela spokojit s tvorbou krejčovských salonů na Bond Street nebo v Paříži vychovaných strážců módy, kteří píchali jehly do látky v káhirské evropské čtvrti.

„Teď si konečně můžeme promluvit,“ prohlásila lady Agatha, když jim číšník přinesl limonádu, sušenky a čaj servírovaný na anglický způsob.

Amber chvíli šťastně poslouchala. Lady Agatha znala snad každý detail Penrodovy rané kariéry a Amber fascinovalo napínavé líčení jeho bojového ústupu po katastrofální kapitulaci El-Obejdu i přijetí, jehož se mu po návratu do Káhiry dostalo. Zapomněla dokonce na své nepohodlné šaty i na podezřelý smích přátel lady Agaty a na oplátku vyprávěla příběhy z pobytu v Chartúmu, vykreslila Penrodovo zajetí u Osmana Atalana a ponižující strádání, jemuž tam byl vystaven.

„A teď nás čeká svatba. Nemyslím, že by kdy existovala šťastnější žena než já.“

Lady Agatha sklonila hlavu na stranu. „Drahé děvče! Jak romantické!“ Na okamžik zaváhala. „Neměla jsem raději mlčet? Ach, kéž bych tak dokázala být zticha a nechala vás užívat si takové štěstí.“

Amber si náhle vzpomněla na kobru, o kterou kdysi zakopla v křoví nedaleko Chartúmu. Had se zvedl a zíral na ni, pohupoval nádhernou hlavou ze strany na stranu. Teď pocítila stejnou instinktivní hrůzu jako tehdy, připadala si bezmocná, ochromená děsem.

„Amber – doufám, že vás mohu oslovovat křestním jménem, má drahá –, musím se vás na něco zeptat. Jste si jistá, že opravdu znáte majora Ballantyneho tak dobře, jak si myslíte?“

„S-samozřejmě, že ano,“ zajíkla se Amber.

Hlas lady Agaty přešel v tiché předení. „To jsem ráda. Ale spoň vás nepřekvapí, co kdy řekl nebo udělal. Všechno to už určitě víte! Chápejte, když jste byla v Anglii a dohlížela na publikaci té své *vzrušující* knížky, se vším se mi důvěrně svěřil. Samozřejmě vás nemůže překvapit nic, co vám o Penro-

dovi povím, ale svědomí mi přikazuje, abych se ujistila, že je vám známo vše, co mi řekl o vaší rodině, a zejména o tragickém osudu vaší krásné starší sestry. Jmenuje se Rebecca, že?”

V následujících dvaceti minutách Agatha svým příjemným zpěvavým hlasem obrátila Ambeřin svět v hromadu trosek. Každé slovo pronikalo do dívčina naivního srdce jako dýka s čepelí vykovanou z nejlepší damascénské oceli. Když starší žena konečně domluvila a pustila její ruce, Amber okamžitě vstala. Agatha se svými sušenkami a smetanou, elegancí a uvolněností vypadala jako spokojená kočka.

„Musím... Musím už jít,“ vydechla Amber.

„To asi bude nejlepší,“ odušila Agatha ledově, aniž se obtěžovala zvednout oči, a prohlížela si dokonale upravené nehty.

Amber se otočila a jako slepá spěchala ke dveřím. Pořád nemohla pochopit, co právě slyšela, ale současně věřila každému slovu. Musí odsud vypadnout, než před všemi těmi lidmi propukne v pláč. Málem se jí to podařilo, leč znovu ji zradily módní semišové vysoké boty a těsně před vstupem do haly uklouzla na mramorových dlaždicích. Jeden z číšníků k ní neohrabaně vztáhl paži, ale opozdil se a oba se zřítili k zemi. Číšník upustil tác s prázdnými skleničkami, který držel v druhé ruce, a na podlaze zařinčelo rozbité sklo. Smyčcový kvartet přestal hrát a všichni se zájmem sledovali, jak se Amber namáhavě zvedá na nohy.

„Promiňte, omlouvám se...” Odstrčila ruce, které se jí snažily pomoci, seběhla po schodech do jasného slunečního svitu a nasedla do prvního čekajícího kočáru. Podařilo se jí vykoktat jméno Shephardova hotelu a klesla do čalouněné sedačky.

Z terasy klubu Gheziera sledoval její odchod, doprovázený tichým, melodickým smíchem lady Agaty, výkvět angloegyptské společnosti.

Když se Penrod dozvěděl, že za to, aby mu ukradl hodinky a odlákal jej na dlouhou štvanici, zaplatila Adnanovi jistá krásná světlovlasá anglická dáma, zamrazilo ho u srdce.

Pustil chlapce a zamířil k temné šachtě schodiště, které jej dovede zpátky na ulici. Adnan posbíral z prachu mince a vydal se za ním.

„Povídala, že to má být jenom takový žert! Vy Britové máte rádi žerty, ne?“ Adnan si teď cvičil angličtinu a jeho hlas se ozýval překvapivou ozvěnou, jak sestupovali mezi stíny. Po hluku ulice zněl podivně tiše.

„Dej mi pokoj a ztrať se!“ okřikl ho Penrod, ale hoch se mu držel v patách a skákal ze schodů hned za ním. Penrod dosáhl úpatí schodiště a vyšel na hlavní nádvoří domu.

„Nedáte mě zatknout? Takové žerty máte taky rád, ne?“

Obklopil je zástup lidí, kteří předtím z ulice sledovali napínavý hon a záchranu chlapce před smrtelným pádem. Adnan obdržel několik jemných pohlavků a na Penroda se snesla záplava gratulací v arabštině, angličtině a francouzštině. V hlomozu postřehl, že ho nazývají hrdinou a zázračným bojovníkem, neviditelné ruce mu setřepávaly prach z uniformy, nadšení obdivovatelé ho chytali za zápěstí, plácali po zádech a žehnali mu. Neúnavně postupoval kupředu, až se dav před ním rozestoupil, a odbočil k velkému tržišti. Nic neviděl ani neslyšel, dokud ho kdosi nepopadl za rukáv. Netrpělivostí ztratil nervy a pozvedl zařatou pěst, aby dotěru ztrestal.

„Hej, pane, buďte na Jakuba hodný!“

Penrod spustil paži k boku. Zrak se mu projasnil a uvědomil si, že hledí do obličeje starého přítele a spojence. Jakub jej provedl přes poušť do Chartúmu a riskoval vlastní život, aby mu pomohl uprchnout z otroctví u Osmana Atalana. Penrod ho pozdravil němým pokývnutím. Jakub se mu pátřavě zadíval do tváře a zamračil se, pak obrátil pozornost k Adnanovi, který pořád klusal Penrodovi po boku. Vypadalo to, že se zpráva o pronásledování zlodějíčka již donesla i k Jakubovým uším.

„Tys okradl *Ababdana Rijiho*? Zešílel jsi, ty malý žabáku? Proč si myslíš, že jsme ho pojmenovali *Ten*, který se nikdy nevrací?“